

Arrest

nr. 326 429 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Turkse nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat L. CEUNEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische en Turkse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 april 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 januari 2024 om internationale bescherming. Op 9 augustus 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 augustus 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) E(...), verklaart over zowel de Syrische als de Turkse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Al Mishlab, onderdeel van de stad Raqqa, gelegen in Syrië. U bent een Arabier van etnische origine en bent een soennitisch moslim.

U studeerde aan de universiteit van Latakia, waardoor u uitstel kreeg van uw legerdienst. Echter na uw afstuderen in 2014 kon u geen uitstel meer verkrijgen en besloot u Syrië te ontvluchten. U verliet Syrië eind 2014, juist na de inval van Daesh (IS) in Raqqa. U reisde naar Istanbul in Turkije waar u na vijf jaar de Turkse nationaliteit verkreeg daar u er altijd werkzaam was op basis van een werkvergunning en belastingen betaalde. Echter omwille van verscheidene gevallen van discriminatie uwentwege besloot u Turkije te verlaten. Zo werd u op uw werk niet goed behandeld omwille van uw afkomst als Syriër. U was werkzaam in een hotel en moest er allerlei ondankbare taken uitvoeren. Ook werd u soms maar half uitbetaald. Toen er na zeven jaar een nieuwe directeur werd aangesteld in het hotel besloot deze u te ontslaan en hij dwong u zelf ontslag te nemen zodat u geen recht had op een vergoeding. Ook had u problemen met de familie van een collega waar u een relatie mee had. Deze bedreigden u met de dood omwille van deze relatie waarna u het uitmaakte met haar. Alsmede vreesde u de algemene situatie voor Syriërs in Turkije, daar er regelmatig misdaden en moorden plaatsvonden tegen Syriërs. Omwille van bovenstaande redenen besloot u via een vriend in België een werkvisum te regelen naar België. In afwachting hiervan verliet u Turkije op 17 maart 2022 en reisde naar Erbil (Irak), waar u ongeveer elf maanden verbleef. Hierna diende u nog even wat zaken te regelen in het Belgische consulaat in Turkije gedurende een tweetal maanden, waarna u ten slotte definitief Turkije verliet en met uw paspoort en werkvisum naar België vloog. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 9 januari 2024, nadat de verlenging van uw werkvergunning geweigerd werd.

Ter staving van uw asielerzoek legt u volgende documenten neer: kopieën van uw verblijfsvergunningen en paspoort in Turkije, kopie van uw militaire boekje, Syrische identiteitskaart en universiteitsdiploma. Uw advocaat maakt via mail ten slotte ook enkele artikels over in verband met de situatie van Syriërs in Turkije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet immers niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een verzoeker om internationale bescherming de kernelementen uitmaken in een asielerprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielerlaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit of kan bezitten. Een persoon wordt niet geacht van de

bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In casu dient te worden vastgesteld dat u niet alleen kan beschikken over de Syrische, maar ook over de Turkse nationaliteit, dit blijkt uit uw verklaringen en Turks paspoort dat u neerlegt. Deze vaststelling volstaat om de in uw hoofde aangehaalde vrees ten overstaan van Syrië niet verder te onderzoeken.

Ten aanzien van Turkije haalt u voornamelijk problemen van discriminatie omwille van uw Syrische origine aan.

Zo zegt u dat u op uw werk in een hotel vaak ondankbare taken kreeg en niet altijd correct uitbetaald werd, en dat gasten u slecht behandelden omdat u Syriër bent van afkomst. Ook zou u onrechtmatig ontslagen zijn geweest; ttz. werd u gedwongen om zelf ontslag te nemen zodat u geen recht zou hebben op een vergoeding achteraf (zie CGVS, p.9-12).

Hierbij zijn enkele kanttekeningen te maken. Zo hebt u desalniettemin toch zeven jaar kunnen werken in het hotel waarvan sprake is, en geeft u enkel als probleem in concreto aan dat u 'werd ingezet op verschillende afdelingen als joker' (zie CGVS, p.9). Dat u op verschillende afdelingen diende te werken, mogelijks ter vervanging van andere (afwezige) werkrachten, kan echter bezwaarlijk als discriminatie ten aanzien van u worden genoemd. Ook over het zagezegde niet uitbetalen komt u niet verder dan te zeggen dat u tijdens de coronacrisis slechts half werd uitbetaald door uw baas en voor het overige een uitkering verkreeg van de Turkse staat (zie CGVS, p.10). Dat uw baas u in tijden van coronacrisis waarbij nota bene de horecasector één van de zwaarst getroffen sectoren te noemen valt, u toch nog gedeeltelijk werd uitbetaald en u, zoals elke rechthebbende in Turkije, een uitkering van de staat ontving, valt wederom bezwaarlijk als discriminatie te benoemen; wel integendeel u genoot van eenzelfde regeling als zovele andere Turkse burgers. Dat de hotelgasten u ten slotte slecht behandelden vanwege uw Syrische afkomst, valt wederom niet eenduidig af te leiden uit uw verklaringen. U gaf immers zelf aan dat het vaak dronken gasten betrof tijdens uw nachtdienst (zie CGVS, p.12), waardoor het niet overtuigend is dat het enkel vanwege uw Syrische afkomst was dat deze gasten u zo slecht behandelden, gezien dronken gasten in meerdere hotels wel eens voor problemen kunnen zorgen en zich wel al eens onbeschoft kunnen gedragen. Wederom slaagt u er niet in te overtuigen dat het om zulke ernstige en uitzonderlijke feiten gaat dat zulks als ernstige discriminatie jegens uzelf kan worden gecatalogeerd. Vervolgens, dat u gedwongen werd zelf ontslag te nemen zijn blote beweringen van uwwege te noemen die u verder niet kan staven aan de hand van enig overtuigend begin van bewijs. U gevraagd op welke manier men u dan heeft gedwongen om zelf ontslag te nemen (in plaats van ontslagen te worden), komt u niet verder dan te zeggen dat u niet tegen hen was opgewassen en u 'toch niet op uw eentje tegen de gehele Turkse samenleving kon strijden' (zie CGVS, p.10). Uit dit bijzonder vage en algemene antwoord kan echter niet worden afgeleid waarom u in de onmogelijkheid verkeerde dit te weigeren. In het slechtste geval zou men gedongen zijn u zelf te ontslaan, doch had u recht op een vergoeding en/of uitkering. Dat u dan niet in concreto kan toelichten op welke manier men u heeft gedwongen zelf ontslag te nemen, doet toch wel de wenkbrauwen fronsen. Verder gevraagd of u mogelijkheden had dit aan te vechten, geeft u aan dat er weldegelijk mogelijkheden waren bij de rechtbank om dit aan te vechten maar dat dit u veel tijd en geld zou kosten (zie CGVS, p.11). Dat u nota bene zelf verklaart dat er mogelijkheden waren om dit onrecht aan te vechten maar u uit eigen keuze hiervan besloot af te zien, niettemin u stelt onrechtmatig te zijn behandeld, relativeert de ernst en zelfs de geloofwaardigheid van uw beweerdde gedwongen ontslag. Bovendien, zelfs al was u zonder werk gevallen, weerhield niets er u van om ander werk te zoeken, hetgeen u verzaakte te doen daar er volgens u geen systeem in Turkije bestaat om mensen aan werk te helpen. U zou enkel via internet en vrienden hebben kunnen zoeken, maar vond geen werk. Ook zou u geen uitkering hebben kunnen ontvangen (zie CGVS, p.9 en 10). Dat u beweert dat er in Turkije geen enkel interimkantoor of iets van die aard te vinden is of dat er gewoonweg geen uitkering te verkrijgen valt, komt weinig overtuigend over (zie CGVS, p.10). U toont dan ook niet aan de van u te verwachten stappen te hebben gezet om er de kans op werk te vergroten nadat u ontslagen werd. U legt ook in dezer niet het minste begin van bewijs neer, noch aangaande uw ontslag noch aangaande pogingen die u heeft ondernomen om aan nieuw werk te geraken.

U haalt voorts aan dat u ook problemen had met een familie van een collega, nadat u een relatie was begonnen met die collega. Zij zouden u hebben bedreigd, waarna u de relatie zou hebben beëindigd (zie CGVS, p.10 en 11). Echter hieruit valt geenszins een vrees in uw hoofde op te maken. U verklaarde immers zelf dat u de relatie beëindigde waarna u geen problemen meer kende met deze familie (zie CGVS, p.11). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom bovenstaande nog een probleem zou vormen voor u bij terugkeer.

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat de situaties van discriminatie die u aanhaalt in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw eventuele problemen van discriminatie in Turkije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Turkse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Waar u ten slotte aanhaalt dat de algemene veiligheidssituatie van mensen van Syrische origine in Turkije penibel is en uw advocaat hierover nog enkele artikelen overmaakt via mail (zie CGVS, p.12), dient er hierbij opgemerkt te worden dat het invoeren van de algemene situatie geenszins een persoonlijke vrees in uw hoofde aantoon. Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat deze artikels betrekking hebben op Syrische vluchtelingen met al dan niet een tijdelijke verblijfsvergunning die gedeporteerd worden en dus niet van invloed zijn op uw persoon, daar u over de Turkse nationaliteit beschikt.

Het Commissariaat-generaal is ten slotte van mening dat, hoewel voortvloeit uit de informatie waarover het beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier (map "Landeninformatie", COI Focus Turkije, veiligheidssituatie, 10 februari 2023) dat mensenrechten worden geschonden door de Turkse autoriteiten en dat de veiligheidssituatie in Turkije reden blijft geven tot bezorgdheid, met name in het zuidoosten van het land, op basis van deze informatie niet kan worden geconcludeerd dat er in Turkije een situatie van willekeurig geweld bestaat. Hieruit volgt dat u niet bewijst dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u, indien u naar uw land van herkomst zou worden teruggestuurd, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, paragraaf 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uw documenten vermogen geenszins bovenstaande beslissing in positieve zin te wijzigen. Immers uw Turks paspoort en Turkse verblijfsvergunningen tonen immers hoogstens uw Turkse nationaliteit aan, alwaar niet aan wordt getwijfeld in supra.

Aangaande uw Syrische documenten dient er opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op uw situatie en problemen in Syrië, deze zijn van geen invloed op bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vat de motieven van de bestreden beslissing samen en onderbouwt zijn middel verder als volgt:

“De bestreden beslissing ontkent echter niet dat mensenrechten worden geschonden door de Turkse autoriteiten en dat de veiligheidssituatie in Turkije reden blijft geven tot bezorgdheid.

Er is duidelijk een stijgende tendens van geweld tegen Syriërs in Turkije.

Zo wordt deze tendens in de Westerse media ‘vluchtelingenhaat’ genoemd, echter blijkt deze noemer niet de lading te dekken want elke Syriër (of die nu ondertussen de Turkse nationaliteit heeft verworven of niet) is onveilig in Turkije.

De media rapporteerde de afgelopen maanden regelmatig over manifestaties en geweldpleging van Turken tegen mensen van Syrische origine, louter en alleen omwille van hun afkomst.

Zo rapporteert De Standaard op 04/07/2024.

“(…)”

Gelet op het drieste geweld van de Turken tegen de Syriërs, is de overheid niet bij machte om telkens adequaat op te treden.

Zo worden er regelmatig wagens, huizen en winkels van Syriërs in brand gestoken door de Turken om hun ongenoegen over hun bestaan te uiten.

Thans lijkt president Recep Tayyip Erdogan mee te gaan in deze haatreactie en heeft toenadering tot president Bashar al-Assad gezocht teneinde een ‘samenwerking’ op te starten en de Syriërs terug naar hun herkomstland te sturen.

Indien er een ‘samenwerking’ tussen Turkije – ooit de redder in nood voor Syriërs die vluchtten voor het conflict in Syrië- en Syrië, heeft dit desastreuze gevolgen voor alle mensen van Syrische origine die in Turkije verblijven/wonen.

Elke persoon van Syrische origine zal alsdan risico lopen op deportatie en mensonterende behandeling in Turkije.

Verzoeker was voorheen een Syrische vluchteling en bekwaam zijn Turkse nationaliteit op basis van tewerkstelling...

Het feit dat hij een Turks paspoort heeft, behoedt hem niet voor eventuele geweldpleging op zijn persoon. Hij wordt over dezelfde kam geschoren als Syrische mensen met een verblijf van (on)bepaalde duur gelet op zijn uiterlijke kenmerken en Arabische naam.

Gelet op de willekeur die de Turkse regering hanteert, is ook zijn toekomst in Turkije onzeker, zal Recep Tayyip Erdogan zijn paspoort intrekken om de Turkse bevolking tevreden te stellen en een voorbeeld te stellen?

Hij vreest ernstig voor gedwongen deportatie naar Syrië, eens te meer gelet op de precaire tumultueuze situatie in Turkije.

RTL (Nederlandse nieuwsredactie) rapporteerde op 29/08/2023 over de ‘gedwongen vrijwillige deportatie van mensen van Syrische origine naar Syrië’.

Een getuige verklaarde in dit nieuwsartikel als volgt:

“(…)”

Verzoeker heeft duidelijk Arabische uiterlijke kenmerken en zijn naam is tevens Arabisch.

Indien hij staande gehouden zou worden, loopt hij het risico naar een detentiecentrum gebracht te worden en geforceerd te worden een document over zijn ‘vrijwillige terugkeer’ te ondertekenen.

In dit geval heeft zijn Turks paspoort generlei waarde.

Ook de Syrian Observatory for Human Rights rapporteerde enkele dagen geleden (d.d. 01/09/2024) over de gedwongen deportatie van 147 Syriërs naar Syrië.

Tevens wordt deze problematiek als ernstig beschouwd door UNHCR, die verwijst naar een artikel van Enab Baladi over de ernst van deze situatie.

De humanitaire NGO 11.11.11 bracht in januari 2024 een veiligheidsrapport uit waarin zij waarschuwen voor de toenemende druk op Syrische vluchtelingen.

Verwerende partij kan aldus niet weloverwogen oordelen dat het risico op deportatie naar Syrië niet van toepassing is op verzoeken, eens te meer nu de Turkse regering vindt dat de demografie terug 'meer Turks' moet worden."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker dat er wel degelijk ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Turkije een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder geeft hij nog een theoretische toelichting aangaande artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 20 maart 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een uitprint van een bedreiging, foto's met zijn vriendin in Turkije en foto's van de nieuwe regeringsleider in Syrië voegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de vaststelling dat hij niet alleen kan beschikken over de Syrische, maar ook over de Turkse nationaliteit volstaat om de in zijn hoofde aangehaalde vrees ten overstaan van Syrië niet verder te onderzoeken, (ii) de door hem aangehaalde problemen van discriminatie in Turkije omwille van zijn Syrische origine niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd en bovendien geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Turkse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden, (iii) hij met het inroepen van de algemene veiligheidssituatie van mensen van Syrische origine in Turkije geenszins een persoonlijke vrees in zijn hoofde aantoonde en de door zijn advocaat overgemaakte artikels in dit verband betrekking hebben op Syrische vluchtelingen met al dan niet een tijdelijke verblijfsvergunning die gedeporteerd worden en dus niet van invloed zijn op zijn persoon, daar hij over de Turkse nationaliteit beschikt, (iv) er niet kan worden geconcludeerd dat er in Turkije een situatie van willekeurig geweld bestaat en (v) zijn documenten deze beslissing geenszins in positieve zin kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan

of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst er vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij zowel de Syrische als de Turkse nationaliteit bezit (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 – 5; stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 – 4). Te dezen dient erop gewezen dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term "*het land waarvan hij de nationaliteit bezit*" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, betekent. Indien een verzoeker in een van deze landen geen vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aantoonde, dan volstaat dit om het verzoek om internationale bescherming te verwerpen.

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn ene land van nationaliteit, Turkije, omwille van de discriminatie die hij er kende vanwege zijn Syrische origine. Verzoeker besloot Syrië in 2014 te ontvluchten toen hij geen uitstel van zijn legerdienst meer kon verkrijgen na zijn afstuderen aan de universiteit. Hij trok naar Istanbul, waar hij na vijf jaar de Turkse nationaliteit verkreeg omdat hij er werkzaam was op basis van een werkvergunning en belastingen betaalde. Vanwege verschillende gevallen van discriminatie besloot verzoeker echter Turkije te verlaten. Verzoeker zou op zijn werk niet goed behandeld zijn omwille van zijn afkomst, hij zou er allerlei ondankbare taken hebben moeten doen en soms maar half uitbetaald zijn. Na zeven jaar zou de nieuwe directeur verzoeker gedwongen hebben ontslag te nemen zodat hij geen recht had op een vergoeding. Daarnaast zou verzoeker ook problemen gehad hebben met de familie van de collega met wie hij een relatie had. Deze familie zou hem bedreigd hebben met de dood, waarna verzoeker de relatie beëindigde. Bovendien vreest verzoeker de algemene situatie voor Syriërs in Turkije, daar er regelmatig misdaden en moorden plaatsvinden tegen Syriërs. Verzoeker kwam in 2023 met een werkvisum naar België en besloot, toen dit visum niet verlengd werd, een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van Turkije.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Ten aanzien van Turkije haalt u voornamelijk problemen van discriminatie omwille van uw Syrische origine aan.

Zo zegt u dat u op uw werk in een hotel vaak ondankbare taken kreeg en niet altijd correct uitbetaald werd, en dat gasten u slecht behandelden omdat u Syriër bent van afkomst. Ook zou u onrechtmatig ontslagen zijn geweest; ttz. werd u gedwongen om zelf ontslag te nemen zodat u geen recht zou hebben op een vergoeding achteraf (zie CGVS, p.9-12).

Hierbij zijn enkele kanttekeningen te maken. Zo hebt u desalniettemin toch zeven jaar kunnen werken in het hotel waarvan sprake is, en geeft u enkel als probleem in concreto aan dat u 'werd ingezet op verschillende afdelingen als joker' (zie CGVS, p.9). Dat u op verschillende afdelingen diende te werken, mogelijks ter vervanging van andere (afwezige) werkrachten, kan echter bezwaarlijk als discriminatie ten aanzien van u worden genoemd. Ook over het zagezegde niet uitbetalen komt u niet verder dan te zeggen dat u tijdens de coronacrisis slechts half werd uitbetaald door uw baas en voor het overige een uitkering verkreeg van de Turkse staat (zie CGVS, p.10). Dat uw baas u in tijden van coronacrisis waarbij nota bene de horecasector één van de zwaarst getroffen sectoren te noemen valt, u toch nog gedeeltelijk werd uitbetaald en u, zoals elke rechthebbende in Turkije, een uitkering van de staat ontving, valt wederom bezwaarlijk als discriminatie te benoemen; wel integendeel u genoot van eenzelfde regeling als zovele andere Turkse burgers. Dat de hotelgasten u ten slotte slecht behandelden vanwege uw Syrische afkomst, valt wederom niet eenduidig af te leiden uit uw verklaringen. U gaf immers zelf aan dat het vaak dronken gasten betrof tijdens uw nachtdienst (zie CGVS, p.12), waardoor het niet overtuigend is dat het enkel vanwege uw Syrische afkomst was dat deze gasten u zo slecht behandelden, gezien dronken gasten in meerdere hotels wel eens voor problemen kunnen zorgen en zich wel al eens onbeschoft kunnen gedragen. Wederom slaagt u er niet in te overtuigen dat het

om zulke ernstige en uitzonderlijke feiten gaat dat zulks als ernstige discriminatie jegens uzelf kan worden gecatalogeerd. Vervolgens, dat u gedwongen werd zelf ontslag te nemen zijn blote beweringen van uwentwege te noemen die u verder niet kan staven aan de hand van enig overtuigend begin van bewijs. U gevraagd op welke manier men u dan heeft gedwongen om zelf ontslag te nemen (in plaats van ontslagen te worden), komt u niet verder dan te zeggen dat u niet tegen hen was opgewassen en u 'toch niet op uw eentje tegen de gehele Turkse samenleving kon strijden' (zie CGVS, p.10). Uit dit bijzonder vage en algemene antwoord kan echter niet worden afgeleid waarom u in de onmogelijkheid verkeerde dit te weigeren. In het slechtste geval zou men gedongen zijn u zelf te ontslaan, doch had u recht op een vergoeding en/of uitkering. Dat u dan niet in concreto kan toelichten op welke manier men u heeft gedwongen zelf ontslag te nemen, doet toch wel de wenkbrauwen fronsen. Verder gevraagd of u mogelijkheden had dit aan te vechten, geeft u aan dat er weldegelijk mogelijkheden waren bij de rechtbank om dit aan te vechten maar dat dit u veel tijd en geld zou kosten (zie CGVS, p.11). Dat u nota bene zelf verklaart dat er mogelijkheden waren om dit onrecht aan te vechten maar u uit eigen keuze hiervan besloot af te zien, niettemin u stelt onrechtmatig te zijn behandeld, relativeert de ernst en zelfs de geloofwaardigheid van uw beweerdde gedwongen ontslag. Bovendien, zelfs al was u zonder werk gevallen, weerhield niets er u van om ander werk te zoeken, hetgeen u verzaakte te doen daar er volgens u geen systeem in Turkije bestaat om mensen aan werk te helpen. U zou enkel via internet en vrienden hebben kunnen zoeken, maar vond geen werk. Ook zou u geen uitkering hebben kunnen ontvangen (zie CGVS, p.9 en 10). Dat u beweert dat er in Turkije geen enkel interimkantoor of iets van die aard te vinden is of dat er gewoonweg geen uitkering te verkrijgen valt, komt weinig overtuigend over (zie CGVS, p.10). U toont dan ook niet aan de van u te verwachten stappen te hebben gezet om er de kans op werk te vergroten nadat u ontslagen werd. U legt ook in dezer niet het minste begin van bewijs neer, noch aangaande uw ontslag noch aangaande pogingen die u heeft ondernomen om aan nieuw werk te geraken.

U haalt voorts aan dat u ook problemen had met een familie van een collega, nadat u een relatie was begonnen met die collega. Zij zouden u hebben bedreigd, waarna u de relatie zou hebben beëindigd (zie CGVS, p.10 en 11). Echter hieruit valt geenszins een vrees in uw hoofde op te maken. U verklaarde immers zelf dat u de relatie beëindigde waarna u geen problemen meer kende met deze familie (zie CGVS, p.11). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom bovenstaande nog een probleem zou vormen voor u bij terugkeer. Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat de situaties van discriminatie die u aanhaalt in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw eventuele problemen van discriminatie in Turkije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Turkse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Waar u ten slotte aanhaalt dat de algemene veiligheidssituatie van mensen van Syrische origine in Turkije penibel is en uw advocaat hierover nog enkele artikelen overmaakt via mail (zie CGVS, p.12), dient er hierbij opgemerkt te worden dat het invoeren van de algemene situatie geenszins een persoonlijke vrees in uw hoofde aantoont. Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat deze artikels betrekking hebben op Syrische vluchtelingen met al dan niet een tijdelijke verblijfsvergunning die gedeporteerd worden en dus niet van invloed zijn op uw persoon, daar u over de Turkse nationaliteit beschikt."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er een stijgende tendens is van geweld tegen Syriërs in Turkije en stelt dat elke Syriër, of die nu ondertussen de Turkse nationaliteit heeft verworven of niet, onveilig is in Turkije. De Raad stelt vast dat de artikels uit De Standaard en De Morgen waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst niet worden gevoegd en dat de volledige inhoud ervan niet vrij te consulteren is via de vermelde weblinks, waardoor deze informatie niet in overweging kan worden genomen. Uit de gegevens waarop de Raad wel vermag acht te slaan kan niet blijken dat Syriërs in Turkije, of zij nu wel of niet ook over

de Turkse nationaliteit beschikken, het slachtoffer zijn van groepsvervolging, in die zin dat hun loutere herkomst of etnie volstaat om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofd aan te nemen. Derhalve is een individuele beoordeling van hun eventuele vrees noodzakelijk. Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden dat de problemen van discriminatie waarmee verzoeker omwille van zijn Syrische origine in Turkije werd geconfronteerd niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te worden beschouwd. De desbetreffende motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoeker geenszins concreet betwist, laat staan weerlegd.

De Raad acht het in dit verband relevant op te merken dat de door verzoeker aangehaalde problemen van discriminatie tijdens zijn tewerkstelling in een hotel respectievelijk naar aanleiding van een relatie met een collega klaarblijkelijk plaatsvonden voorafgaand aan zijn verkrijging van de Turkse nationaliteit. Verzoeker situeerde immers zowel zijn ontslag als het einde van zijn relatie en van de daarmee verband houdende bedreigingen door de familie van zijn ex in 2021 (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 11) en verklaarde de Turkse nationaliteit te hebben verkregen in december 2021 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 13A). Zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht aanstipt, kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Turkse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om verzoeker, een Turkse onderdaan, bij een eventuele herhaling van de problemen van discriminatie daartegen te beschermen.

Waar verzoeker stelt dat hij voorheen een Syrisch vluchteling was, en hij de Turkse nationaliteit verkreeg op basis van zijn tewerkstelling, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat verzoeker reeds sinds eind 2021 de Turkse nationaliteit heeft. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten niet dat hij in eerste instantie als vluchteling erkend werd in Turkije, daar hij er op basis van zijn tewerkstelling met een werkvergunning verbleef (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 – 5; stuk 5, 'Documenten', nr. 3).

Verder stelt verzoeker dat zijn Turks paspoort hem niet behoedt voor eventuele geweldplegingen en hij over dezelfde kam geschoren wordt als Syrische mensen met een verblijf van (on)bepaalde duur gelet op zijn uiterlijke kenmerken en Arabische naam. De Raad merkt echter op dat dit blote beweringen zijn die verzoeker op geen enkele wijze staft. Evenmin vindt dit steun in zijn verklaringen, daar verzoeker, buiten de voorvallen op zijn werk in het hotel en de bedreigingen naar aanleiding van zijn relatie met een collega, geen gewag maakt van andere concrete incidenten of geweldplegingen die hij in Turkije meegemaakt zou hebben omwille van zijn Syrische origine.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt te vrezen voor een gedwongen deportatie naar Syrië, blijft hij in gebreke aan te tonen dat hij als Syriër met de Turkse nationaliteit het risico loopt hiervan het slachtoffer te worden. In de door verzoeker bijgebrachte informatie over de "*gedwongen vrijwillige deportatie van mensen van Syrische origine naar Syrië*" is stevast sprake van Syrische vluchtelingen of van Syriërs. In weerwil van wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te suggereren, blijkt hieruit geenszins dat ook Syriërs met de Turkse nationaliteit geviséerd worden en het risico lopen om naar een detentiecentrum te worden gebracht en gedwongen een document te ondertekenen waarin zij instemmen met hun vrijwillige terugkeer. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij in dit kader stelt dat zijn Turks paspoort generlei waarde heeft.

Voorts beperkt verzoeker zich tot loutere speculatie waar hij zich in zijn verzoekschrift de vraag stelt of de Turkse president zijn paspoort zal intrekken "*om de Turkse bevolking tevreden te stellen en een voorbeeld te stellen*". Verzoekers voorgehouden vrees dat zijn Turkse nationaliteit wordt ingetrokken, waarna hij gedwongen zou kunnen worden gedeporteerd naar Syrië, is louter hypothetisch nu *in casu* geen concrete elementen voorliggen of door verzoeker worden aangebracht op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij door de Turkse autoriteiten wordt geviséerd en bijgevolg zijn Turkse nationaliteit dreigt te verliezen. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar het lot van Taha a-Ghazi, doch toont niet aan dat hij hetzelfde profiel heeft, dan wel zich in een vergelijkbare situatie bevindt, als deze persoon.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen deze analyse niet in een ander daglicht plaatsen (AD, stuk 5, 'Documenten'). Verzoekers Turks paspoort en zijn Turkse werkvergunningen kunnen louter zijn Turkse nationaliteit en verblijfssituatie in Turkije aantonen, welke elementen *in casu* niet worden betwist. Zijn Syrische documenten hebben verder geen invloed op zijn verzoek om internationale bescherming, daar deze betrekking hebben op zijn leven in Syrië en voorliggend verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van Turkije. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde foto's van de nieuwe regeringsleider in Syrië (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 20 maart 2025, stuk 3). Voor zover nodig, herhaalt de Raad in dit verband dat verzoeker zich als Turkse onderdaan niet in dezelfde positie bevindt als de Syrische vluchtelingen die in Turkije tijdelijke bescherming genieten. Het betoog in zijn aanvullende nota dat Turkije geen enkele garantie

biedt qua verblijf, nu mensen van Syrische origine veelal worden teruggestuurd na de regimewissel in Syrië, is derhalve niet dienstig.

In de mate dat verzoeker zijn problemen met de familie van zijn collega met wie hij een relatie had wenst te staven aan de hand van het door hem neergelegde dreigbericht (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 20 maart 2025, stuk 1), dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor het niet in overweging kan worden genomen. Betreffende de foto's van verzoeker en zijn vriendin (*Ibid.*, stuk 2), stelt de Raad vast dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid wie de vrouw op deze foto is. Hoe dan ook toont verzoeker met deze foto's niet aan dat hij op heden nog problemen kent met de familie van zijn ex, in acht genomen zijn eerdere verklaringen dat hij met rust gelaten werd nadat hij de relatie met haar beëindigde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Turkije.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de discriminatie die hij in Turkije zou hebben ondervonden omwille van zijn Syrisch origine.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan toont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In de bestreden beslissing motiveert de adjunct-commissaris als volgt met betrekking tot voormeld risico: *“Het Commissariaat-generaal is ten slotte van mening dat, hoewel voortvloeit uit de informatie waarover het beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier (map “Landeninformatie”, COI Focus Turkije, veiligheidssituatie, 10 februari 2023) dat mensenrechten worden geschonden door de Turkse autoriteiten en dat de veiligheidssituatie in Turkije reden blijft geven tot bezorgdheid, met name in het zuidoosten van het land, op basis van deze informatie niet kan worden geconcludeerd dat er in Turkije een situatie van willekeurig geweld bestaat. Hieruit volgt dat u niet bewijst dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u, indien u naar uw land van herkomst zou worden teruggestuurd, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, paragraaf 2, c) van de wet van 15 december 1980.”*

De Raad stelt vast dat de COI Focus "*Turkije. Veiligheidssituatie*" van 10 februari 2023, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris beweert, niet aan het administratief dossier wordt toegevoegd. Evenmin bevat de bestreden beslissing een weblink die verwijst naar deze COI Focus. De Raad kan bijgevolg niet nagaan of de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker worden betwist, correct zijn.

Gezien de Raad in dezen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris op 9 augustus 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT